

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Διήγημα.

Ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμεθα παρὰ τῇ Κυρίᾳ Ζ* Δυστυχῆς γυνή! ἦτο ἢ μάλλον ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀσθενής, διότι οὐδαμῶς ἐφαίετο πάσχουσα. Ἐκτὸς ἐλαφρᾶς ὠχρότητος, καθιστώσης αὐτὴν συμπαθητικωτέραν, τὴν εὐρισκομέν, ἡμεῖς τοῦλάχιστον, ὠραιότατην. Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν εἴπερ πατε ροδόχροα, αἱ δὲ μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλυστικώτατοι.

Ἦτο χήρα, εἰκοσιπενταέτις, ἔχουσα εἰσόδημα ἐκ τῶν γυλιᾶδων φράγκων, καὶ ἤθελε νὰ τὴν ταλανίζωμεν!

Ἄλλ' ἴσως ἔπασχεν ἐξ ὑπερβολικῆς εὐτυχίας! ἴσως ἔπασχεν ἐκ τῆς φοβερωτέρας ἀπασῶν τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ἀνίε.

Ὅπως δὴ ποτε, μάτην συνεβουλεύθη πάντας τοὺς ἰατροὺς. Ἀπελείπετο ὡς ἔσχατον καταφυγίον ὁ ἰατρός Μύλλερ, ἀλλὰ δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἴδῃ τις εὐκόλως αὐτὸν τὸν ιδιότροπον γέροντα Γερμανόν. Τῷ ἐστάλη ἐπιστολὴ λίαν καταπειγουσα καὶ ὁμως ἀκόμη δὲν εἶχε φανῆ.

Ἡ Κυρία Ζ* ἦτο ἀπηλπισμένη καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, τὴν δ' ἀπελπίσιν αὐτῆς συνεμερίσθημεν καὶ ἡμεῖς. Μία μόνη λυχνία, τεθειμένη εἰς τινα γωνίαν, ἐφαίετο ἑτοιμὴ νὰ σθεσθῆ, πράγματι δ' ἐφωτιζόμεθα ἀπὸ τὴν μεγάλην πυρὰν τῆς ἐστίας, περὶ τὴν ὁποῖαν μάτην προσεπαυόμεν ν' ἀναζωπυρήσωμεν τὴν συνουμίαν.

Αἰφνης ἀνηγγέλη ὁ ἰατρός Μύλλερ, ἅμα δ' ἀγγελθεὶς εἰσῆλθε.

Πάντες ἀντηλλάξαμεν ταχὺ βλέμμα, ἐξ οὗ ἀπεδεικνύετο ὅτι πάντες εἶχομεν τὴν αὐτὴν σκέψιν. Ὁ ἰατρός εἶχε μέγα μέτωπον, φαλακρὰν κεφαλὴν, βλέμμα βαθὺ καὶ σπινθηροβόλον, μειδιάμα πονηρὸν, ἀνάστημα ὑψηλότατον καὶ κάτισχον. Τὰ πάντα παρὰ τῷ ἰατρῷ Μύλλερ ἦσαν παράδοξα.

Ἦτο ἄλλως ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ μάλα σπῆ τοῦ καλλιτέρου. Ἡ ἐνδυμασία αὐτοῦ, καὶ τοὶ μὴ οὐσα τοῦ συρμού, δὲν ἐστερεῖτο ὁμως χάριτος.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του.

— Ἀχ! ἰατρέ, θὰ μὲ σώσετε!

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη μετὰ παραδόξου μορφοσμοῦ, δυναμένου νὰ ἐρμηνευθῆ διαφοροτρόπως.

— Θέλετε νὰ περάσωμεν ἀμέσως εἰς τὸ κομωτήριόν μου;

— Περιττόν, Κυρία. Δὲν βιαζόμεθα. Ἐδῶ εἴμεθα πολὺ καλά. Ἐξακολουθεῖτε νὰ συνδιαλέγεσθε ἐλευθέρως ὡς νὰ μὴ εὐρισκόμην ἐδῶ.

— Ἀλλά, ἰατρέ, ἡ ἀσθενεία μου... ἡ ἰατρικὴ ἐπίσκεψις...

— Μὴ φοβεῖσθε, Κυρία μου. Δὲν σὰς λησμονῶ: ψηλαφῶ τὸν σφυγμόν σας.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της ἐκάθησε παρ' αὐτήν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἤρχισαμεν πειράζοντες τὸν ιδιότροπον γέροντα, ὅστις μεγάλως ἠ'χαρισστεῖτο ἐκ τῶν ἀστεϊσμῶν. Τὸν ὠνομάσαμεν Νοστοραδάμον, Καλιόστρον, Μέσμερ, καὶ ἐκεῖνος ἐμεῖς δὲ τῷ ἐζητήσαμεν πλήρη ὁμολογίαν πίστεως καὶ ἀπήντησε διὰ μακροῦ λόγου, πνευματωδῆς καίτοι λίαν ἀσαφοῦς, καὶ καταλήγοντος εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦτον ἀπλούς ἰατρός, οὐδαμῶς διαφέρων τῶν λοιπῶν συναδέλφων αὐτοῦ.

Τῆς Κυρίας Ζ* αἱ ἐλπίδες διεψεύδοντο ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον.

— Λοιπόν, εἶπεν ἀφελῶς, δὲν εἴσθε μάγος, ἰατρέ;

— Ἐγώ;

— Ὁμολογήσατε ὅτι εἴσθε ὀλίγον μάγος.

— Διόλου.

— Κεὶ ὁμως διηγούνται ὅτι ἐκάμετε θαύματα.

Λαβὼν τότε τὸν λόγον ὁ κ. Μ*** εἶπεν:

— Ὁ ἰατρός Μύλλερ μὰς ἐξήγησεν ὁ ἴδιος τὸ μυστήριον, ἂν ἐν τούτοις ὑπάρχη μυστήριον. Ἀφίνων κατὰ μέρος τὰ καθαρῶς ὑλικά φάρμακα τῶν τῆς παλαιᾶς σχολῆς συναδέλφων αὐτοῦ, καταπολεμεῖ τὸ κακὸν ἐν τῷ πνεύματι, ἐνθα ἔχει πάντοτε τὴν πηγὴν αὐτοῦ. Ἀφαιμάσσει μίαν κακίαν, καθαρῶς ἐν κακῷ ἐνστικτῶν, ἀποκόπτει ἐν πάθος, ἐκρίζονει μίαν θλίψιν. Ἐπειτα χορηγεῖ μεγάλας δόσεις καλῶν αἰσθημάτων, γενναίων ἐμπνεύσεων. Ἴδου τὸ πᾶν. Μετεχειρίζοντο ἄλλοτε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, πρὸς ἐξήγησιν τοῦ συστήματος τούτου τὸ λατινικὸν ῥητόν: Mens sana in corpore sano.

— Κάλλιστα, κύριε Μ***, ἀπήντησεν μειδιῶν πονηρῶς ὁ ἰατρός, κάλλιστα, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς πρώτης λέξεως....

— Mens...

— Ἡ ὁποία σημαίνει νοῦς, λογικόν, καὶ ἡ ὁποία ἐπομένως ἀφίνει ἀκόμη τὸ ῥητόν πολὺ ὑλικόν διὰ τὸν δούλόν σας. Ἄντ' αὐτοῦ θέσατε anima, διότι ἐγὼ θεραπεύω τὴν ψυχὴν.

— Ἰατρέ, ἀνεφώνησεν ἡ Κυρία Ζ*, αὐτὸ κάμετε καθ' ἐκάστην; ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἀπλουστάτα χριστιανικὴ ἰατρικὴ!

— Ἀκριβῶς, Κυρία μου. Ἀνεκίνησα τὴν κόνιν πολλῶν βιβλιοθηκῶν, ἔρριψα εἰς τὸ χωνευτήριον τῆς ἐπιστήμης μυριάδας τόμων, ἀλλ' ἐξ ἀπάσης τῆς σωρείας τῆς ὕλης ταύτης ἔμεινεν εἰς τὸν πυθμένα μικρὸν μόνον τεμάχιον χρυσοῦ... ἀπὸ δὲ τὴν τέφραν ἀπάντων τῶν τυπωμένων τούτων φύλλων ἡ χειρογράφων ἐξήχθη δι' ἐμὲ ἐν μόνον μικρὸν βιβλίον, τὸ Εὐαγγέλιον, μία μόνη φράσις

ή... ἀγαπάτε ἀλλήλους! Ναί, κυρίαί και κύριοι, τὰ πάντα ἔργεινται ἐν αὐτῇ. Διὰ τὴν ἰατρικὴν θεραπεύετε τὸν ἑαυτὸν σας ἀρχίσατε θεραπεύοντας τοὺς ἄλλους. Ἄν παρὰ τῷ ὄχλῳ ἀπαντῶσι συνεχῶς αἱ μεγάλαι ἀσθένειαι, ἀμάθεια, πτωχεία, φθόνος, παρὰ τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ συνεχῶς ἀπαντῶ ἡ περιφρόνησις, ἡ ἀργία, ὁ ἐγωϊσμός. Αὐταὶ εἰς τὴν αἰ κυριώτεραι νόσοι τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀγαπάτε ἀλλήλους! αὕτη εἶνε ἡ παγκόσμιος πανάκεια.

— Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σύστημα, ἀπηντήσαμεν πάντες ὁμοῦ αὐτό, ἰατρὲ Μύλλερ, εἶνε διδασχά.

— Καί, προσέθησαν τινές, καίπερ χειροκροτοῦντες τὰς ἐξαιρέτους ἀρχὰς ταύτας τῆς ἀδελφότητος, δὲν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶνε τόσοσν παντοδύναμοι μετατρέπομεναι εἰς... κατὰτότια.

— Ἐν τούτοις αὕτη εἶνε ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια, ἐπέμεινε λέγων ὁ γέρον μετὰ γλυκεῖας σοβαρότητος. Ἐν ἀνάγκῃ δύναμαι νὰ τὸ ἀποδείξω διὰ πολλῶν παραδειγμάτων.

— Σιωπῆ! εἶπε ζωηρῶς ἡ αἰκοδέσποινα. Ὁ ἰατρὸς θὰ μᾶς διηγηθῆ μίαν ἱστορίαν.

— Καί διατί ὄχι, Κυρία;

— Τὴν ἱστορίαν τῆς Κυρίας Κ***, ἡ ὁποία σήμερον εἶνε ζωηροτάτη και εὐτυχεστάτη, και διαδίδει πανταχοῦ ὅτι πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἦτο σχεδὸν νεκρά, και ὅτι τὴν ἀνεστήσατε, οὕτως εἶπεῖν, ὡς ἄλλον Λάζαρον!

— Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκλέξω πειστικώτεραν ἀπόδειξιν και... μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε...

— Κάμνω τι πλέον τούτου, σας παρακαλῶ.

Συνεπιέσθημεν πάντες περὶ τὸν ἰατρὸν, και ἐσιωπήσαμεν ἀκροῶμενοι μετὰ προσοχῆς.

Β'.

— Ἡ κυρία Κ***, περὶ ἧς ἀνέφερον ἡ εὐγενὴς αἰκοδέσποινα μᾶς, ἤρξατο λέγων ὁ ἰατρὸς Μύλλερ, ἦτο τότε δεκαεξάετις, και ἐκκαλεῖτο Ἐδὶθ Βάν-Ὀββεν.

ἦτο θυγάτηρ τοῦ διασχήμου Ὀλλανδοῦ τραπεζίτου, οὕτινος ἡ κολοσσαία περιουσία και ἡ πατρικὴ καλοκάγαθια ἔμειναν παροικιωδεις.

Ὁ Βάν-Ὀββεν, νυμφευθεὶς καθαρῶς ἐκ συμφέροντος και παράκρυτα σχεδὸν χηρεύσας, καθ' ἅπαν τὸ μακρὸν αὐτοῦ στάδιον μίαν μόνην εἶχε χαράν, μίαν μόνην ποίησιν, ἓνα μόνον ἔρωτα...

Τὴν θυγατέρα του!

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, φανταζόμενος ὅτι ἡ ἰδανικότης τῆς ἐντελοῦς εὐδαιμονίας ἐγκείται μόνον ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πλοῦτου, ἀπνησχόλει τὸ τε σῶμα και τὴν ψυχὴν του ὅπως ἡ Ἐδὶθ καταστή ἡ πλουσιωτέρα νύμφη τῆς Εὐρώπης.

Τοῦ ὄνειρου τούτου ἅπαξ πραγματοποιηθέντος, ὁ Βάν-Ὀββεν ἐσκέφθη ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτοῦ ὅτι

ἡ θυγάτηρ του θὰ ἦτο ἡ εὐτυχεσττέρα πασῶν... Μῆτοι δὲν εἶχεν ἑκατομμύρια!

Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν ἐκπληξιν, τὴν ἀπελπισίαν τοῦ δυστυχῶς πατρός... τοῦ τοσοῦτον πλοῦσιου!

Αἶφνης τὴν ἐπιούσαν, ἀγνωστῶς ὁποίας μεγάλης και ἐπιτυχῶς κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως, τριπλασιασάσης τοὺς πατρικοὺς θησαυροὺς, ἡ Ἐδὶθ καθίσταται μελαγχολικὴ, μαραίνεται... ἀσθενεῖ!

Προσκαλεῖται ἅπαν τὸ ἰατρικὸν σῶμα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ὀλλανδοῦ Κροῖσου. Οἱ ἐπιστημονικοὶ λόγοι διασταυροῦνται φιλοφρόνως. Μυρία ἔρωτήσεις κουράζουσιν ἀνωφελῶς τὴν θανατιῶσαν, αὐτῆς δὲ τὸ κακὸν ἐκηρύχθη ὁμοθυμαδὸν ἀκατανόητον, ἱερογλυφικόν, ἀθεράπευτον.

Τότε μόνον προσέφυγον πρὸς με.

Καίτοι ἀπῆλαυον ἤδη φήμης τινός, ἐθεωροῦμην εἰσέτι και ἰατρὸς φαντασιόπληκτος, τὸν ὁποῖον προσεκάλουν μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ.

Οὐχ ἦττον ἐπροθυμοποιήθη και ἐσπευσά παράκρυτα.

Εἰς ὑπηρετῆς μὲ περιέμενον ἐκτός τῆς αὐλοθύρας, δεύτερος ἐν τῇ μέσῃ τῆς αὐλῆς, τρίτος ὑπὸ τὸ περιστύλιον, τέταρτος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος και οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς αἰθούσης, ἡ ὁποία ἔκειτο πρὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς ἀσθενοῦς.

Τὴν αἰθουσαν ταύτην ὁ Βάν-Ὀββεν διεσκέλιζε μεγάλοις βήμασιν.

Ὁ πρῶτος ὑπηρετῆς παρατηρήσας με ἔκραξε πρὸς τὸν δεύτερον:

— Ἐρχεται!

— Ἐρχεται! ἔρχεται! εἶχον ἐπαναλάβει διαδοχικῶς ὁ δεύτερος ὑπηρετῆς πρὸς τὸν τρίτον, ὁ τρίτος πρὸς τὸν τέταρτον κτλ. κτλ. Ἀληθὴς ῥωσσικὸς τηλεγράφος.

Ἐφθασα τέλος ἐνώπιον τοῦ τραπεζίτου.

ἦτο κατακόκκινος, ἦτο ἐκτός ἑαυτοῦ, ἦτο τρελλός!

— Ἰατρὲ, ἀνέκραξε κλαίων και ῥιπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἰατρὲ, ἡ κόρη μου θ' ἀποθάνῃ!... Ἰατρὲ, σώσατε τὴν κόρην μου!

— Σιωπῆ! εἶπον διὰ τῆς ἀπελπιστικῆς ἀταραξίας μου, σιωπῆ!... νὰ μὴ σας ἀκούσῃ!

— Ναί... ναί... ἔχετε δίκαιον! ἐφέλλισεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐμβρόντητος, σπογγίζων τὰ δάκρυά του. Ναί... ἀλλὰ ἔχασα τὸν νοῦν μου... Δὲν δύναμαι πλέον οὔτε μίαν πρόσθεσιν νὰ κάμω..

Ἐνας τραπεζίτης!... Ἀλλὰ μείνατε ἡσυχος, θὰ γείνω φρόνιμος... Ναί, σας ἐνώω... Εἶνε ἐκεῖ!... Ἄς ὀμιλῶμεν σιγανώτερα... ἄς ἔμβωμεν!

Ταῦτοχρόνως ἤνοιγε τὴν θύραν.

Εἰσῆλθομεν.

ἦτο θαυμάσιον δωμάτιον καλλιτεχνικῶς περαιοστρομένον διὰ λευκοῦ ὀλοσηρικῶ μὲ παραπε-

τάσματα κυανόχροα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ τῶν παραθύρων, μὲ μικρὰ λεπτὰ ἐπιπλα εἰς ἐκάστην γωνίαν, μὲ ὠραιότατα πολυτελῆ ἀντικείμενα πανταχοῦ.

Ὡμοιάζε φωλεὰν συλφίδος ἐντὸς ἀνθέων, καλλωπιστήρια νύμφης ἐν τῷ μέσῳ ποικιλοχρόου νέφους.

Ἀλλὰ τὸ πολυτελές κλειδοκύμβαλον ἐφαινετο ὅτι ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἠνοίχθη. Ὁ λεπτός ὀκρίβας ὑπεβάσταζε σχεδιογραφίαν ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθεῖσαν. Τὰ ἄνθη τοῦ γοθικοῦ ἀνθροσφορίου ἐκυπτον ἀπαισίως ἐπὶ τῶν μαρμάρων κορυφῶν αὐτῶν. Ἀπασαὶ αἱ χρυσαὶ θυρίδες τοῦ σινικοῦ κλωβίου ἐκινούντο ἄνευ προσκόμματος ὑπὸ τῆς πρῶν ἡμέρας αὔρας, διότι αἱ ὑπολαίδες καὶ αἱ περιστεραὶ ἐπέταξαν!

Παρὰ τὸ ἡμιανοικτὸν παράθυρον ἐπὶ κομψοτάτου σοφῆ ἡ ἀσθενὴς ἦτο ναχελῶς ἐξηπλωμένη ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστοὺς, τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸ πρόσωπον τοσοῦτῳ ὠχρόν, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο ἄγαλμα, ὅτι ἦτο νεκρά.

Ὁ κρότος τῆς θύρας οὐδαμῶς ἐφάνη ἐξυπνήσας αὐτὴν· ἐπληθίσασμεν, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Βάν - Ὅθβεν μοὶ ἀπῆλύθινε βλέμμα σημαῖνον: — Βλέπετε!

Εἶτα ὁ γέρον, περίλυπος, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ, ἐγονυπέτησε πλησίον τοῦ σοφῆ, ἐκτύπησε βραδέως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ἐψιθύρισε τρίς μὲ πλαστήν εὐθυμίαν, τοσοῦτῳ ἀλγεινὴν ὥστε συνέτριβε τὴν καρδίαν:

— Ἐδῖθ! Ἐδῖθ! Ἐδῖθ!

Ἡ Ἐδῖθ μόνον ὅταν ἤκουσε τὴν πατρικὴν φωνὴν ἤνοιξε τοὺς μεγάλους κυανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

Ἀφ' ἐκάστου τῶν βλεφάρων ἐν δάκρῳ ἔρρευσεν εἰς ἐκάστην τῶν κατίσχνων αὐτῆς πχειῶν.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Βάν - Ὅθβεν ἀπέτρεψε ζωηρῶς τὸ πρόσωπον ὅπως καταπνίξῃ λυγμῶν.

Ἄλλὰ μεθ' ὅλην τὴν προφύλαξιν ταύτην ἡ θυγάτηρ του τὸν ἤκουσεν, ἢ μάλλον τὸν ἐμάντευσε, διότι ἀνεγερθεῖσα πάχυτα μεθ' ὀρηκῆς ἀδυνατίου κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς τοσαύτην ἀδυναμίαν, ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος ἑκατομμυριοῦχου.

— Bravo! ἀνέκραξε τότε παρουσιαζόμενος αἰφνης, bravissimo!...

Ἡ Ἐδῖθ, ἐκπλαγείσα καὶ θορυβηθεῖσα, ἐστράφη πρὸς με.

— Εἶνε ἰατρός, μέγας ἰατρός! εἶπεν ὁ τραπεζίτης.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νέα μὲ ἔλαφρον ὠραῖον μορφασμόν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος σαφῶς ἐδήλου - καὶ ἄλλος ἀκόμη!

Καὶ καθίσασα ἐπὶ τοῦ σοφῆ μοὶ ἔτεινε μίαν

τῶν διαφανῶν σχεδὸν χειρῶν αὐτῆς, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρως ἤρξατο παίζουσα μελαγχολικῶς μὲ τοὺς τρέμοντας βοστρύχους τῆς ἐξαισίας καὶ ξανθῆς αὐτῆς κόμης.

Ὁ Βάν - Ὅθβεν μοὶ διηγείτο λεπτομερῶς ὅτι ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἡ θυγάτηρ του ἐκάστοτε ἐπάσχε καὶ ἐξῆσθηνεῖ ὅτι ἀπὸ ἐξ' ἑποπιου ἐβδομάδων οὔτε ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τῆς, εἰς τὸ ὅποιον οὐδὲν πλέον τῆ ἤρεσκεν, ὅτι ἀπέθνησκε βραδέως, ἄνευ παραπόνου, ἄνευ θλίψεως, ἄνευ πόνων νομίζει τις, εἶπε, ὅτι ἀκαταμάχητος ἔλαξ ἀποσπᾶ αὐτὴν τῆς ζωῆς διὰ τῆς ἐξαντλήσεως, τῆς ἀδυναμίας, τοῦ κόπου τοῦ ζῆν.

Καὶ ταῦτα εἰς ἡλικίαν δεκαεξ' ἔτων!

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ τραπεζίτης, οὐδενὸς στερεῖται ἐνταῦθα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θέλγουσι τὴν νεότητα καὶ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ χορηγήσῃ ὁ πλοῦτος. Ἀληθῶς, ἡ θυγάτηρ μου εἶνε μικρὰ βασίλισσα τὴν χαϊδεύω τόσο, κύριε, ὥστε ἔγεινα ὁ περιγελῶς τῶν τραπεζιτῶν. Ὅ, τι φαντασθῆ ἡ ἰδιοτροπία τῆς δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸ ζητήσῃ. Καὶ ὅμως οὐδεμίαν πλέον ἐκφράζει ἐπιθυμίαν. Ἀληθές ὅτι δὲν τῆς ἀφίνα καιρὸν... Ἐχει τοῦτο, ὕστερον ἐκεῖνο... καὶ ὕστερον... ὕστερον...

Ὁ ἀγαθὸς γέρον θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ ἄνευ διακοπῆς μέχρι τῆς ὥρας τοῦ Χρηματιστηρίου ἀπὸ τινων δευτερολέπτων ἤκουον πλέον μόνον τὴν ἀρτηρίαν τῆς νέας, τὰ πάντα δ' ἐπληροφόρηθη ἡδὴ ἐκ τῆς ἀδυναμίας τοῦ σφυγμοῦ αὐτῆς.

— Ναι! Κυρία μου, εἶχον μαντεύσει τίνος ἔνεκα τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πλάσμα οὔτε τὴν ἐξοχὴν ἠγάπα πλέον οὔτε τὴν πόλιν, οὔτε τὸ μέγαρόν τῆς, οὔτε τὰς ἐορτάς, οὔτε τοὺς καλλωπισμούς, οὔτε τὸ κλειδοκύμβαλό τῆς, οὔτε τὸν ὀκρίβαντά τῆς, οὔτε τὰ βιβλία τῆς, οὔτε τὰ ἄνθη τῆς, οὔτε αὐτὰ τὰ προσφιλῆ πτηνὰ τῆς, τὰ ὁποῖα ἠλευθέρωσε.

Διότι καὶ αὐτὴ ἠσθάνετο ὅτι εὐρίσκετο ἐντὸς κλωβοῦ ὁμοιομόρφως κεχρυσωμένου· διότι οὐδὲν ἔβλαπεν ἐν τῇ δεκαεξ' αἰτεῖ καρδίᾳ τῆς· διότι τὴν ἐκούραζεν ἡ ὑπερβολικὴ εὐτυχία· ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἀπάσης τῆς ὑλικῆς ἐκείνης πολυτελείας ἀπέθνησκεν ἔνεκα ἐλλείψεως τροφῆς διὰ τὴν ψυχὴν τῆς, πάλιν διὰ τὴν νοσησομένην αὐτῆς, προσκόμματος, τὸ ὅποιον νὰ ὑπερικήσῃ, θακρῶν τινῶν, ἐργασίας· ἀπέθνησκε διότι τῇ ἔλειπεν ἡ εὐχάριστος τοῦ νὰ αἰσθάνεται ἐκυτὴν ὠφέλιμον, διότι τῇ ἔλειπεν ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, διότι τῇ ἔλειπεν ὁ ἔρωσ!

Ναι, διότι, ὅταν ὁ Βάν - Ὅθβεν ἀνέκραξεν, ἀναφῶρων τοῦτο ὡς ἀνώτατον ἐπιχείρημα,

— Τέλος, τὸ πιστεύετε, κύριε! ἠθέλησα νὰ τὴν ὑπανδρεύσω μὲ τὸν νέον Στόρφοιον τῆς Φραγκφόρτης... τραπεζίτην νέον καὶ ὠραῖον...» πρὸς τὸ

ὄνομα τοῦτο ὁ σφυγμὸς τῆς νέας ἀφυπνίσθη αἰφνης
οἰονεῖ μετ' ἀγανακτήσεως.

Προφανῶς διεμαρτύρεται.

— Κάλιστα, εἶπον ἀνεγεροθεῖς, ἐγγόσησά περὶ
τίνος πρόκειται.

Ἦδη ὁ Βάν - Ὅθβεν ἔτρεχε νὰ φέρῃ τὰ πρὸς
γραφὴν ἀναγκαῖα διὰ τὴν συνταγάν.

— Περιττόν! ἀπεκρίθην ὠθῶν τὴν γραφίδα,
τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδιδε.

Στραφεῖς εἶτα πρὸς τὴν Ἐδιθ τῆ εἶπον:

— Δεσποινίς, ἔχετε κανένα πῖλον παλαιόν;...

— Ναί, ἰατρέ, ἀλλά...

— Κανὲν ἀπλοῦν σάλιον...

— Βέβαια· ἀλλά...

— Τέλος, δύνασθε νὰ ἐνδύθητε ὡς κόρη τοῦ
λαοῦ... καὶ νὰ ἐτοιμασθῆτε ἐντὸς πέντε λεπτῶν;

— Ἀλλὰ διατί... διατί;

— Διὰ νὰ ἐξελεθετε μαζῆ μου.

— Μαζῆ σας; ἐψιθύρισε ν ὀρθοῦμένη ἐκ πε-
ριεργίας.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγετε; ἠρώτησε κατὰ-
πληκτὸς ὁ πατήρ.

— Τοῦτο εἶνε μυστικὸν ἰδικόν μου.

— Ἄ!

— Δεσποινίς, σὰς περιμένα... ἔχετε πέν-
τε λεπτά.

Καὶ διὰ νὰ τὴν καταπείσω, τῆ εἶπον σιγανὰ
εἰς τὸ οὖς τὸ μέγα τοῦτο ψεῦδος:

— Κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ πατρός σας.

Εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Βάν - Ὅθβεν τῶ εἶπον:

— Ἄς ἀφήσωμεν τὴν δεσποινίδα νὰ ἐνδύθῃ
καὶ ἔλθετε μαζῆ μου.

Καὶ τὸν ἔσυρα κατὰπληκτον εἰς τὸ παρακεί-
μενον δωμάτιον.

— Ἄ! εἶπεν ἅμα ἐκλείσθη ἡ θύρα, θὰ μοῦ
ἐξηγήσετε τέλος...

— Τίποτε δὲν θὰ σὰς ἐξηγήσω!

— Ἀλλά...

— Βάν - Ὅθβεν... ἡ κόρη σας εἶνε ἀσθενής...
πολὺ ἀσθενής... βαρέως ἀσθενής!...

— Ἀλλοίμονον! πολὺ καλὰ τὸ εἰξεύρω!

— Τότε, μὴ μ' ἐρωτᾶτε καὶ ἀφῆτέ με νὰ
τὴν θεραπεύσω.

— Μοῦ ἐγγυᾶσθε λοιπὸν διὰ τὴν θερα-
πειάν της;

— Ναί, ἂν μοῦ παραχωρήσητε τυφλὴν ἐμ-
πιστοσύνην, ἂν μοῦ δώσητε ἀπόλυτον πληρεξου-
σιότητα.

— Ἄς ἴδωμεν... τί ἀπαιτεῖτε;

— Πρέπει ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἡ Ἐδιθ νὰ
ἐξέρχεται μαζῆ μου.

— Μόνη;

— Μόνη, τὸ πρῶτ' ἐπὶ τρεῖς ὥρας.

— Ἄλλ' εἰπῆτέ μου τοῦλάχιστον...

— Τίποτε, τίποτε... Ἄπὸ τοῦτο ἐξαρτᾶ-

ται ἡ σωτηρία της... Θέλετε νὰ τὴν σώσω, καὶ
ἢ ὄχι;

— Ἄλλ' ἐκείνη... ἐκείνη... θὰ συγκατα-
νεύσῃ;

— Ἴδετε!

Ἦνεόχθη ἡ θύρα καὶ ἐπαρουσιάσθη ἡ Ἐδιθ
φοροῦσα ἀνωθεν τῆς ἐκ λευκῆς μουσελίνης ἐσθί-
τος αὐτῆς κρέπιον, τὸ δὲ ὠραῖον αὐτῆς πρόσω-
πον περιέβαλλεν ἰόχρου μικρὸν περιβάλλυμα
ἄνευ κοσμημάτων.

Φιλτάτη Ἐδιθ!... νομίζω ὅτι τὴν βλέπω ἀ-
κόμη... Τοιοτοτρόπως ἦτο ἀξιολάτρευτος.

— Ναί ἢ ὄχι; ἐπανέλαβον ἀδυσωπῆτως
ἀποταθεὶς πρὸς τὸν πατέρα.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐνηγκαλί-
σθη πυρετωδῶς τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν ἔρι-
ψεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Εἶτα, σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ ἔζη, μετέβη εἰς
τὸ χρηματιστήριον διὰ νὰ κερδίσῃ χάριν αὐτῆς
ἐν ἑκατομμύριον περιπλέον.

Τότε ἐγώ, εἰπὼν πρὸς τὴν Ἐδιθ νὰ στηριχθῆ
ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, τὴν ἐβοήθησα νὰ καταβῆ
βαθμίδα πρὸς βαθμίδα τὴν κλίμακα, καὶ νὰ
καθίσῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ πρασίνου δίφρου μου...

Ὁ ἠνίοχος ἐμαστίγησε τοὺς ἵππους.

Γ'

Μέχρι τοῦδε εἶχομεν ἀκούσει τὸν ἰατρὸν Μύλ-
λερ χωρὶς νὰ διακόψωμεν αὐτόν. Ἄλλ' εἰς τὸ
μέρος τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἔκαμε μικρὰν δια-
κοπὴν, ἐφωνάξαμεν πάντες ταυτοχρόνως μετὰ
περιέργου ἀνυπομονησίας. — Ἐπειτα;

— Ἰατρέ, εἶπεν ἰκετευτικῶς ἡ Κυρία Ζ*, εἶ-
πατέ μας λοιπὸν ταχέως ποῦ ὠδηγοῦσατε τὰς
πρωίας τὴν δεσποινίδα Βάν - Ὅθβεν;

— Ἀπλοῦστατα... ἀπήνησεν ὁ ἰατρός μετὰ
πανούργου βραδύτητος, ἀπλοῦστατα εἰς τοὺς
πτωχοὺς! Σὰς ὀρίζομαι ὅτι παρ' αὐτοῖς ὑπῆρ-
χε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον
αὐτῆς, νὰ τὴν συγκινήσῃ, νὰ τὴν κάμῃ νὰ
κλαύσῃ... νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ ζήσῃ!

Οὐδεμίαν δυστυχίαν τῆ ἀπέκρυψα, οὐδεμίαν
λύπην, οὐδὲν πραγματικὸν δράμα!

Ἦτο εὐγενὴς καὶ γενναία κόρη... ὦ! εἶχον
καλῶς μαντεύσει τὴν ψυχὴν της!

Εἰς τὴν πρώτην οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστά-
θημεν, ἠναγκάσθη νὰ τὴν φέρω εἰς τοὺς βραχι-
ονὰς μου μὲρι τοῦ πέμπτου πατώματος.

Εἰς τὴν δευτέραν οἰκίαν ἀνέβη μόνη της.

Εἰς τὴν τρίτην εἶχεν ἀναβῆ πολὺ πρὸ ἐμοῦ.

Ἄλλ' δὲν εἶχε πλέον χρήματα εἰς τὸ βαλάν-
τιόν της!... Τῆ ἐδάνεισα ἐγὼ καὶ τῆ εἶπον —
Μὴ φοβεῖσαι... δὲν θὰ καταστρέψωμεν τὸν
Βάν - Ὅθβεν. Ἄλλως δέ, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα
μέσα παρηγορίας καὶ βοηθείας!...

— Ὅποια;

— "Ας προχωρῶμεν πάντοτε... και θά ιδῆτε!
Πραγματικῶς τὴν πρώτην πρωίαν ἔσχομεν αὐ-
τὴν τὴν εὐτυχίαν.

Γέρον ἐβδομηκοντούτης μάτην ἐζήτηε νὰ γεί-
νη δεκτὸς ἐντὸς γηροκομείου και διετέλει ἐν θα-
νασίμῳ προσδοκίᾳ.

— Χθὲς ἀκόμη, μᾶς εἶπεν, ἔγραψα δι' εἰκο-
στὴν φορὰν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν!
— Ὁ ὑπουργὸς εἶνε συγγενῆς μας, ἐπιθύρσειν
ἡ νέα σκεπτομένη.

Πορρωτέρω ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἀσθενοῦς
γυναϊκὸς ἴστατο σύζυγος ἄνευ ἐργασίας συνεπέᾳ
χρεωκοπίας τοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἰρ-
γάζετο ἀπὸ ἕξ ἐτῶν.

— Τοῦτο ἀποβλέπει τὸν κ. Βᾶν-Ὀββεν, εἶπεν
ἡ Ἐδιθ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἤρξατο ἀναφαινομένη
πρωτοβουλία, θέλησις.

Ἐτι πορρωτέρω ὑπῆρχον νέαι ἐπιθυμοῦσαι νὰ
μείνωσι τίμιαι και αἱ ὁποῖαι πρὸς τοῦτο εἶχον
ἀνάγκην μόνον ἐργασίας εὐγενῶς πληρονομένης.

Δυστυχῶς ἡ Ἐδιθ εἶχε τὴν ράπτριάν της,
τὴν μοδίστραν της κτλ. κτλ.

Ἄλλ' ἔτι πορρωτέρω ἀπήντησαμεν πτωχὰ
μικρὰ παιδιὰ, σχεδὸν γυμνά... ἄλλα θὰ ἐγεν-
νῶντο, ἀλλ' ὑπῆρχε μεγίστη πτωχεία... ἐντε-
λὴς ἔλλειψις σπαργάνων!

Εὐρέθησαν και τὰ σπάργανα και ἡ ἀνάδοχος.
Μετέβημεν ἔπειτα εἰς τοὺς καλλιτέχνας.
Ἄλλη ἀποστολή. Εὐγενεῖς τινες ἐνθαρρύνσεις ἡ-
δύναντο νὰ ἀναδείξωσι μεγάλους ἀνδρας!

Εἰς ἰδίως... Ἄλλ' εἰς αὐτὸν θὰ ἐπανέλθωμεν
βραδύτερον.

Τέλος ἐπεσκέφθημεν οικογένειάν τινα, παρ' ἣ
ὑπῆρχον ἀσθενεῖς και πτωχεία, διότι ὁ πρωτό-
τοκος υἱός, τὸ μόνον στήριγμα τῆς οικογενείας,
ἦτο ἀπὸ πέντε ἐτῶν στρατιώτης, δὲν ὑπῆρχε δ'
ἐλπίς νὰ λάβῃ τὴν ἀφείσιν του, ἣν ἐπιμόνωσ ἤρ-
νειτο ὁ συνταγματάρχης του τὸ σύνταγμα ἐ-
φρούρει ἐν Γρενόβλῃ.

— Ἐν Γρενόβλῃ! ἀνέκραξε περιχαρῶς ἡ Ἐ-
διθ. Ὁ συνταγματάρχης... ἄλλ' εἶνε στενὸς φί-
λος τοῦ πατρὸς μου ὁποῖα συμπτώσις!

— Κόρη μου, τῇ ἀπήντησα ἀσπαζόμενος αὐ-
τὴν εἰς τὸ μέτωπον, ὅταν τις ἔχη, καθὼς σύ,
περιουσίαν, κοινωνικὴν θέσιν, νεότητα και καλ-
λονήν, αὐτὰ συμπίπτουν πάντοτε!

Ὅτε τέλος ἐπανήλθωμεν εἰς τὸ μέγαρον. ἡ
Ἐδιθ εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ σημειωμα-
τάριόν της μὲ τὴν ἄκραν δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀνέ-
γνωσα εἰς αὐτό!

1) Ἐπιστρέφουσα νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν πατέ-
ρα μου.

2) Τὸ ἐσπέρας νὰ γράψω εἰς Γρενόβλῃν.

3) Αὔριον τὸ πρῶν παρὰ τῷ συγγενεῖ μας τῷ
ὑπουργῷ.

4) Ἀγοραὶ διὰ τὰ μικρὰ μου.

5) Νὰ μεταβῶ μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τοὺς
καλλιτέχνας, κτλ.

Ἐννοεῖ ἤδη ὅτι, ὅταν τις εἶνε δεκαεξαετής
και ἑκατομμυριοῦχος, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μέ-
νη ἀργὸς και ἰδίως ν' ἀποθνήσκῃ. Ἐσθάνετο ὅτι
ἦτο ὠφέλιμος, ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται περιπα-
θῶς διὰ τὸ καλόν, εἶχε σωθῆ, εἶχε γείνει φαι-
δρᾶ, ἔζη!

Τὴν μετεπιούσαν ὅταν μετέβῃ εἰς τὴν συνέν-
τευξιν ἡ Ἐδιθ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη μὲ περιέμενον
ἀνυπομόνωσ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐνεγράφη εἰς φιλα-
θρωπικὸν σωματεῖον, τοῦ ὁποῖου ἡ στρατολογία ἀ-
νετέθη εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, και τὸ ὁποῖον ἀφόβως
ὀνομάζω: οἱ Ἄγγελοι τῶν Παρισίων.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἦτο τοσοῦτον ὑγιής, τοσοῦτον
εὐθῆμος ὥστε ὁ Βᾶν-Ὀββεν περιχαρῆς ἀνέκραξεν:

— Εἶνε καιρὸς νὰ προσκαλέσωμεν τὸν Στόρ-
φιον ἐκ τῆς Φραγκφούρτης.

Ἄλλ' αἱ παρειαὶ τῆς Ἐδιθ πάραυτα ὠ-
χρίσαν.

— Ὅχι, ἀνέκραξα ζωηρῶς, ἀς ἀφήσωμεν τὸν
Στόρφιον... πέραν τοῦ Ρῆνου.

— ὦ, Θεέ μου! ἰατρεῖ, ἀπαγορεύετε εἰς τὴν
θυγατέρα μου...

— Ὅχι τὸν γάμον, ἀλλὰ τὸν σύζυγον... αὐ-
τὸν τοῦλάχιστον... Ἀργότερα θὰ ἴδωμεν...
Τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ!

— Πῶς σᾶς;

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ὀλίγον και ἰδικὴ μου
θυγάτηρ;

— Ναι, ναι.

Πραγματικῶς, μετὰ τινα ἔτη πλησιάζουσ ἡ-
μέραν τινὰ τὸν Βᾶν-Ὀββεν τῷ εἶπον:

— Εἶνε καιρὸς νὰ ὑπανδρεύσωμεν τὴν Ἐ-
διθ μας.

— Μπᾶ! και μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν Λουικιανὸν Κ...

— Πῶς... μὲ ἐκεῖνον τὸν καλλιτέχνην, τοῦ
ὁποῖου ἡ θυγάτηρ μου μὲ παρεκίνησε ν' ἀγορά-
σω τὴν πρώτην εἰκόνα;

— Εἰπέτε μᾶλλον μὲ ἐκεῖνον τὸν εὐγενῆ, ὁ
ὁποῖος ἀφοῦ ἐπτώχυνεν ἐκουσίως διὰ νὰ πληρώ-
σῃ τὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς του, ἀπέκτησε και πά-
λιν διὰ τῆς ἀξίας του νέαν περιουσίαν.

— Περιουσίαν καλλιτέχνου!

— Εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτω και ἐγὼ ἐν ἑκα-
τομμύριον.

— Ἐν ἑκατομμύριον! ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸ εὔρετε;

— Εἰς τὸ ταμεῖόν σας.

— ὦ!

— Δὲν μοῦ χρεωστεῖτε τὰς ἰατρικὰς ἐπισκέ-
ψεις μου; Δὲν μοῦ ἐπανελάβετε ἑκατοντάκις μεθ'
ἐκάστην μου ἄρνησιν: «Λοιπὸν! ἔστω, ἀργότε-
ρα ὅσα θέλετε. Ποτὲ δὲν θὰ ζητήσετε ἀρκετὰ
διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς μου;»

— Αναμφιβόλως, ἀλλὰ...

— Εὐρίσχετε ὅτι ἐν ἑκατομύριον εἶνε πολὺ ὀλίγον; ἀς θέσωμεν δύο. Δίδω καὶ δεύτερον ὡς προῖκα; εἰς τὸν σύζυγον τῆς Ἐδιθ.

Ὁ Βάν-Ὀββεν δὲν εἶχεν εἰσέτι εἶπει καθ' ὄλοκληροῖαν τὸ ναί.

Ἡ Ἐδιθ, ἡ ἴποια ἤκουεν ἀναμφιβόλως, ἤλθεν αἴφνης καὶ ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καί... ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἀνέστησα ὡς ἐκ θαύματος τὴν κυρίαν δὲ Κ***, κατὰ τὸν ἴδιον δὲ τρόπον φρονῶ ὅτι δύναται τις νὰ θεραπεύσῃ τὰς πλουσίας κυρίας, καὶ ἰδίως τὰς νέας χήρας... τὰς πασχούσας ἀπὸ τὴν παρισινήν νόσον, ἡ ὁποία λέγεται ἀρία.

Δηλαδή

Διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἀγαθοεργίας, τῆς ἀγάπης! Αὕτη εἶνε ὅλη ἡ μαγεία τοῦ ἱατροῦ Μύλλερ.

Ἐσῆμινε μεσονύκτιον καὶ ἐγέρθημεν διὰ τὴν ἀναχωρήσωμεν, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξέλθωμεν τῆς αἰθούσης, ἡ ἰσχοδόσποινα ἔτρεξε πρὸς τὸν γέροντα ἱατρόν, τὸν ἠσπάσθη ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν παρειῶν καὶ τῷ εἶπεν ἐνώπιον πάντων ἡμῶν:

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλήν, ἱατρείε. Ἐλθετε αὐριον τὸ πρῶν νὰ με παραλάβετε καὶ νὰ κάμωμεν τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς πτωχοὺς μας!

Ch. Deslys.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

Διέλθετε κυριακὴν τινα ἢ ἄλλην ἑορτήν, τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας; εἴτε ἥλιος ἑαρινὸς καταυγάζει τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν πρασινίζουσαν ἐξοχήν, εἴτε χιονοστερεῖς διαφαίνονται αἱ κορυφαὶ τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, τὰ περὶ αὐτὴν καφενεῖα εἶνε πλήρη πλήρη νέων, φοιτητῶν ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ· τινὲς μὲν περὶ τὰς τραπέζας παίζουσι τὰ β.λ. ἢ δόμιρον, ἄλλοι νοχελῶς ἀνακειλιμένοι ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ, ῥοφῶσιν ἐν μακαριότητι τὸν γαρριλῆν τῶν ἀναγκώσκουσι τὴν τυχοῦσαν ἐφημερίδα ἢ ἀδολεσχῶσι περὶ κενὰ καὶ ταπεινά, ἐν πνιγρῶ καὶ θολῇ ἀτμοσφαιρᾷ καπνοῦ καὶ κεκλεισμένου ἀέρος.

Αὕτη εἶνε ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ γενεά. Ὡσεὶ γῆρας κατέλαβεν αὐτὴν αἴφνης ἀναπαύει ἐκεῖ μέσα τὰ κεκμηκότα γόνατά της. Ἄνευ ἰδανικοῦ, ἀνευ πόθων, ἀδυνατούσα νὰ αισθανθῇ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀναπεπταμένων ἐκτάσεων, τῆς ἐλευθέρως καὶ εὐρείως φύσεως, ὑπὸ ἠθικῆς μυωπίας προσβληθεῖσα, δὲν ἐκτείνει τὸ βλέμμα της πέραν τοῦ στενοῦ ὀρίζοντος τοῦ καφενεῖου. Ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἔξω, ἐπὶ τῶν στεγῶν, ἐπὶ τῶν δένδρων, οἱ σπουργίται παίζουσι, αἱ χελιδόνες κελαδοῦ-

σαι κτιζοῦσι τὴν φωλεάν των πρὸς ἐπιστέγασιν τοῦ ἔρωτός των. Ὅλα, πτηνὰ καὶ χρυσαλίδες ζῶσι, δρῶσι· περὰ καὶ πετερύγια κινούνται ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἠλιακόν· μόνον οἱ νεαροὶ Ἕλληνες μένουσι κατάκλειστοι ὡς χαροῦμῖσοι. Διασκεδάζουσι.

Ὡ! νοσεῖ, νοσεῖ βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ νεότης. Ποῦ εἶνε τὸ σφρίγος τοῦ ζήντος αἵματος, ἡ ὑπερεκχειλίζουσα ζωὴ, ἡ ἐρηγνυμένη εἰς ἐνθουσιασμόν, εἰς κίνησιν τοῦ σώματος;

Ἡ ἀκίνησία αὕτη, εἶνε παθολογικὴ κατάστασις· ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη διὰ τοὺς δρόμους, τοὺς μακροὺς διὰ τῶν ἀγρῶν περιπάτους, τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἀναρριχήσεις καὶ ὄχι διὰ τὰ καφενεῖα. Ὁ μέγας Φρειδερίκος εἰπέ ποτε «ὅταν ἐξετάζω τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματός μας καταλήγω εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ φύσις ἐπλάσεν ἡμᾶς μᾶλλον διὰ νὰ γεινώμεν ταχυδρομοὶ περὰ διὰ νὰ γεινώμεν σοφοί.» Πόσον διαυγές, κρυσταλλῶδες εἶνε τὸ ὕδωρ τοῦ ρυακίου βέον ἐπὶ τοῦ χαλικοστρώτου βέθρου του! ἀλλ' ὅταν ἀκίνητῃ, λιμνάζει, εἶνε δυσῶδες, εἰδεχθῆς, μετὴν πρασίην ἐκείνην τσίπαν του. Ὁμοίως ὅταν τὸ σῶμα λιμνάζῃ ἐν τοῖς καφενεῖοις, ὁ στόμαχος καταστρέφεται, οἱ μῦς καθίστανται ἀτροφικοί, ἡ ζωικὴ θερμότης ἐλαττοῦται· καὶ τὰ μεμαραμμένα σαρκία καταβιβρώσκονται ὑπὸ τῆς λιθιάσεως, τῶν ρευματισμῶν, τῆς χλωρώσεως, τῆς πνευμονικῆς φθίσεως.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε μηχανή· πᾶσα δὲ μηχανὴ σκωριζ οὐχὶ ὅταν κινῆται ἀλλ' ὅταν ἀκίνητῃ,

**

Τὸ πασιδῆλον τοῦτο μόνον ἡμεῖς δὲν κατανοήσαμεν· ἡ ῥωμαλεωτέρα καὶ μεγαλεπηθώλωτέρα φυλὴ, ἡ τῶν Ἀγγλοσαξόνων, δίδει εἰς τὸ σῶμα τὴν σημασίαν, ἧς εἶνε ἄξιον.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ αἱ ἀσκήσεις τοῦ σώματος εἶνε γενικαί, πάνδημοι. Οἱ νέοι παίζουσι κρίκετ, κωπηλατοῦσι, κολυμβῶσι, πυγμαχοῦσιν, ὀπλασκοῦσιν, ἀπὸ τινος δὲ κατατάσσονται καὶ ἐβελονταὶ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ στρατῷ· ὡς οἱ γεωργοὶ καλλιεργοῦσι τὸν σῖτον, οὗτοι καλλιεργοῦσι τὴν ῥώμην ἐν τοῖς σώμασί των, διὰ τῶν ἄθλων, τῶν κακουχιῶν· ἀν' ἡ ζωὴ μετρηταὶ μὲ τὰς συγκινήσεις, μὲ τὸν βίαιον κυματισμόν τοῦ αἵματος ἐν ταῖς φλεβί, μὲ τὴν κατανώλωσιν τῆς ζωικῆς θερμότητος, ὅσον ζῶσιν ἐν μιᾷ λευθοδρομῇ οἱ σπουδασταὶ τῆς Ὄξωνίας μόλις ζῶσιν εἰς εἴκοσιν ἔτη οἱ Ἕλληνες φοιτηταί.

Οἱ δὲ Γερμανοὶ, οἱ μεγάλοι Γερμανοὶ, τὸ ῥωμαλεόν σῶμα, ὅπερ παρεσκεύασαν αἱ ἀσκήσεις τοῦ σχολείου καὶ τοῦ γυμνασίου, ἐντείνουσι, σκληραγωγοῦσι διὰ μακρῶν ἐκδρομῶν. Συνηνωμένοι εἰς σωματεῖα, εἰς ὁμίλους, ζηλευτὸν ἐνόητος παράδειγμα ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, διατρέχουσι πεζο-